

A múlt foglyai

Elise ásítózva ült fel. A Spitalfields Garden egyik padján töltötte a hűvös, októberi éjszakát. A park kopasz fáit és színes levelű bokrait sűrű, fehér köd takarta el.

A lány fázott: vékony blúza és hosszú, de szakadt szoknyája már régi volt, és a szövet annyira előregedett, hogy a hideg szél a csontjáig hatolt. Megborzongva húzta össze magán szakadozott vállkendőjét, és megdörzsölte libabőrös karját. Vörösesszőke haját igazgatva felállt, és céltudatosan elindult a park kijárata felé. Végigsétált a macskaköves utcákon. Ilyenkor még csak kofákat, kocsisokat, újságárosokat és utcagyereket lehetett látni a szűk sikátorokban. Boundary Street-en végiggyalogolva a folyó felé vette az irányt, ugyanis Joey megígérte, hogy a kikötőnél, a Water Lane-en fogja várni. Elmosolyodott, ahogy a fiúra gondolt. A bátyja közölte vele, hogy Joey visszatért, és most végre három év múlva újra találkozni fognak...

Elise bekanyarodott a következő kis utcába, majd véletlenül nekiütközött egy részeg matrónak. Gyorsan félreugrott, mert a borostás férfi megtántorodott, előrezuhant, és egy pocsoltyában kötött ki. A lány fel akarta segíteni, de a matróz csak bamba képpel, motyogva ült a sárban, így végül otthagya.

Halvány fénysugár tört át a felhők között, és sápadt fénybe vonta a ködös kis londoni utcát. A lány már közel járt: hallotta a sirályok rikoltásait, a kapitányok parancsszavait és a halaskofák veszekedését. Még egy utcán végighaladt, és kiért a Temze partjára. A kikötő teljes pompájában tárult a lány szeme elé: hatalmas háromárbócosok, fúrge klipperek és halászbárkák bukkantak fel a ködből. A fény megcsillant a Temze sötét vizén, és Elise megbűvölten figyelte a csillogva fodrozódó hullámokat. De nem sokáig álmodozott: eszébe jutott, hogy Joey miatt jött, így folytatta útját. Nem akart késni, így megszorította lépteit.

Végre befordult a Water Lane-re. Izgatott várakozással pillantott körbe a jelentéktelen, koszos utcában. Egy korosodó asszony söprögetett, pár férfi beszélgetve ládákat pakolt, és néhány kisgyerek játszott a házak között. Elise elbizonytalanodott, és tétován lépdelt tovább. Még egyszer körülnézett. Már éppen csalódottan megfordult és elment volna, amikor egy magas, szőke fiút vett észre a fogadó előtt egy hordónak támaszkodva. Lassan sétált közelebb, és azt fontolgatta, hogy mit tegyen, ha a fiú mégse Joey. De nem is volt szüksége erre: a fiú kiegyenesedett és odaintett neki, miközben az arcán mosoly ragyogott fel.

-Joey!-kiáltotta a lány, és odaszaladt hozzá.

-Elise! Évek óta nem láttalak! Hogy megváltoztál-nevetett Joey, és megcsókolta a lány kezét, aki erre fülig elpirult.

-Mesélj el mindent részletesen!-kérlelte Elise-Gilbert nem mondott el semmit azon kívül, hogy hol találkozok veled!

-Mégis honnan kezdjem?-kérdezte Joey.

-Onnan, hogy három évvel ezelőtt elindultál Walesbe, hogy megkeresd a rokonaid-javasolta Elise, és eszébe jutott az a nap, amikor könnyes búcsút vett barátjától.

-Szóval, az úgy történt, hogy először egy vonaton utaztam Cardiffig, onnan pedig gyalog mentem Blackwoodig. Úgy tudtam, hogy a nagybátyám ott lakik, így a városban érdeklődni kezdtem utána. Épp vasárnap volt. Mivel ilyenkor mindenki templomba megy, reméltem, hogy ott megtalálom a rokonaimat is. De csalódnom kellett: egyetlen ember sem hasonlított az apám fivérére. A mise után már mindenki hazatért, már csak én ültem ott, egyedül és elkeseredetten. A pap odajött hozzám, beszélgettünk, majd megkérdezte, hogy miért jöttem és kit keresek. Elmondtam neki mindent, Londont, a szüleim halálát, miként találtam meg a régi fényképen Geoffrey bácsi címét, az árvaházat, hogyan szöktem el, és azt is, hogy ezért jöttem Blackwoodba. A pap egy ideig nézett rám, aztán halk hangon közölte velem, hogy egy fél évvel azelőtt meghalt a nagybátyám és az egész családja tífuszban...

-Micsoda?-vágott közbe hitetlenkedve-Mind meghaltak?

-Igen.

-Sajnálom...-szorította meg Elise a fiú kezét, majd elmorzsolta egy könnycseppet a szeme sarkában-Folytasd, kérlek, nem akartalak félbeszakítani.

-Semmi gond, nem baj, hogy beleszóltál. Hol is jártam...Ó, megvan: ott, hogy a pappal beszéltem. Miután elmondott mindent, amit tudott a rokonaimról, megköszöntem neki a beszélgetést, és elmentem. Egy darabig Blackwoodban maradtam, és vállaltam kisebb munkákat, de aztán hiányozni kezdett London meg a barátaim. Így aztán visszajöttem, család és komoly tervek nélkül. Egy hete találkoztam Gilberttel, megkértem, hogy keressen meg téged, és most itt vagyok. Mit szólsz hozzá?

-Szóhoz se jutok. Azt hittem, hogy végre megtalálod a családot, és minden szép meg jó lesz...

-Elise, te olyan naiv vagy, az élet nem ilyen egyszerű-nevetett fel keserűen a fiú-Úgy látom, te még nem sokat tudsz erről...De nem akarok erről beszélni. Inkább mondd el, hogy veletek mi történt! Kíváncsi vagyok...

-Elég sok minden. Edgar Johnnal együtt egy gyárban dolgozik, és nagyon kevés idejük van, képzeld, napi tíz óra a munkaidő! Hugh vándorszínészekhez csatlakozott, utoljára nyáron láttam. Nem hiszem, hogy járt azóta Londonban, biztos megkeresett volna...A kicsik továbbra se csinálnak semmit, de ők elég fiatalok ahhoz, hogy maradhassanak utcagyerekek...Mi már kinőttünk ebből, és valamit tennünk is kell azért, hogy pénzt keressünk-vont vállat a lány-Én még tavaly előtt eljöttem az árvaházból, nélküled és Gilbert nélkül egyszerűen nem bírtam tovább... Azóta az utcán lakom, és azt csinálom, amit éppen tudok.

-És Lilyvel mi a helyzet? Ő még mindig Mrs. Johnson cseléde?

-Nem, sajnos már nem. Mrs. Johnson két hónapja meghalt.

-Ó, sajnálom. Azóta mit csinál?

-Egy idős asszonynál van. Ő főz, mos, takarít, rendben tartja a kertet, és minden házi körüli munkát elvégez. Szerintem kicsit unalmas, de ő azt mondta, hogy szereti, mert nem kell mindig új helyet keresnie.

-És te mit tervezel?

-Egyelőre a Black Horse-ban vagyok takarítónő, és néha segítek Jennynek, az egyik pincérlánynak. Nem vagyok állandó alkalmazott, vagy hogy is nevezik azt, de így legalább függetlenebb vagyok.

-Ez nem hangzik rosszul. És a bátyád? Tegnap összefutottam vele...

-Gilbert? Nos, ő egy barátjánál lakik a külvárosban, és újságok nyomtatásával megárusításával foglalkozik. Minden nap találkozunk. Néha hiányoznak a régi szép idők az árvaházban, de hozzászoktam már a változáshoz. Ő már tizenhét, én mindjárt tizenhat vagyok, és már semmi sem lesz olyan, mint régen...-vont vállat a lány.

Joey elgondolkozva bólogatott, miközben Elise mellett sétált a pocsolókat kerülgetve. A lány nem bánta, hogy hallgatnak, mivel így volt ideje tanulmányoznia régi barátját. Joey szőke, hullámos haja kócosan lógott a szemébe, eltakarva magas homlokát és kék szemét. Orra szeplősebb, arca határozottabb vonású, mosolya pedig fájdalmasabb lett. Elise nem ilyen fiúra emlékezett.

-Az a Joey, aki elment, tele volt tervekkel, lelkesedéssel, energiával, sokat nevetett és nem vállalt felelősséget semmiért. Most pedig...Szeméből eltűnt az életkedv, lefogyott, és idősebbnek látszik a koránál. Milyen sokat változott pár év alatt!-tűnődött magában-Olyan komoly és elkeseredett...Biztos vagyok abban, hogy nem mondott el mindent a blackwood-i eseményekről. És amit elmondott, az egy pár hónap alatt megtörténhetett. És a másik évek? Valami borzasztó történhetett, amit nem mer elmondani...De mi lehet az? Nem szabad

rákérdeznem, legalábbis egyelőre nem-határozta el magában a lány, és felnézett. Bár sütött a nap, hűvös volt, és szemerkélt az eső. Az utcák egyre zsúfoltabbak lettek, lovaskocsik, hintók és omnibuszok robogtak el a két fiatal mellett, de ők ügyet sem vetettek rájuk.

Joey zsebre dugott kézzel sétált Elise mellett, és a lányt figyelte.

-Sosem tudta elrejtteni az érzelmeit-gondolta, és ajka fájdalmas félmosolyra húzódott-Csalódott bennem. Biztosan nem erre számított...De mit is vártam? Nem mondhatok el neki mindent. Ezt az egy dolgot muszáj megtartanom magamnak, hisz kettő titka nem titok. De mégis milyen megkönnyebbülés lenne, ha mindent tudna!-gondolta, és belerúgott egy kavicsba. Elise felpillantott, és meglátta a fiú különös tekintetét.

-Nincs kedved velem jönni a Black Horse-ba? Nekem muszáj munkába mennem, te pedig mondtad, hogy ma úgyszincs dolgoz-javasolta a lány, hogy megtörje a kellemetlenné vált csendet.

-Ez jó ötlet!-örült meg Joey a témaváltásnak, mert attól tartott, hogy Elise tovább fogja kérdegetni-Hát persze, hogy veled megyek! Legalább végre látom, hogy hol dolgozol.

A két fiatal ettől fogva vidáman beszélgetett, amíg el nem ért a kis fogadóig. Itt elköszöntek, és Elise bement, nekilátott a munkájának, Joey pedig tovább sétált. Először céltalanul bolyongott a reggeli forgatagban, majd a kikötő felé indult.

Estefelé egy fiatal lány hagyta el az egyik kis fogadót. Elise volt az. Kimerülten és lassan sétált végig a hiányosan világított utcákon a Spitalfields Garden felé. Egyszer csak egy árny csatlakozott hozzá egy sötét kapualjból.

-Csak én vagyok az, ne ijedj meg!-szólalt meg.

-Gilbert! A frászt hoztad rám!-szidta össze a bátyját, hogy leplezze rémületét-Mit bujkálsz itt a sötétben, és honnan tudtad, hogy erre fogok jönni?

-Azért vagyok itt, hogy vigyázzak rád. Nem hallottad, mi történt tegnap?

-De, tudok róla-nyelt nagyot a lány, és közelebb lépett a testvéréhez-És örülök, hogy itt vagy. Elkísérsz a parkig?

-Természetesen -vigyorgott Gilbert, és átkarolta a húga vállát. Elise elmosolyodott. Szerette bátyját, és jó volt tudni, hogy rá támaszkodhat, bármi történjék is.

Fél órával később megálltak a Spitalfields Garden kapujánál.

-Jó éjszakát, hugi. Biztos, hogy nem jössz velem?-nézett Gilbert aggódva a testvére szemébe.

-Nem. Nyugodj meg, minden rendben lesz! Jó éjszakát!

-Akkor viszlát holnap!-búcsúzott el a fiú, és megvárta, míg a testvére eltűnik a sötét parkban. Csak ezután fordult meg, és sétált vissza az aprócska, bérelt lakásba, ahol harmadmagával lakott.

Két héttel később egy esős reggelen Elise a munkahelyére igyekezett. Késésben volt, és a tulajdonos, Mr. Pratt már megfenyegette, hogy kirúgja, ha a héten még egyszer elkésik. Az utcákon polgárok, bér munkások, koldusok és utcagyerekek özönlöttek. Elise aggódva, a többi emberről tudomást sem véve haladt célja felé.

-Nem veszíthetem el a munkámat pont most! Jön a tél, nincs hol lakom, és ha kirúgnak, akkor mindennek vége. Muszáj odaérem időben-gondolta a lány, és megszaporoztta lépteit. Végre megpillantotta a Black Horse cégérét. Végigszaladt az utcán, és pont akkor lépett be az ajtón, amikor Mr. Pratt dühösen elindult volna a pult mögül, hogy megkeresse.

-Elise Jackson! Mi tartott már megint ennyi ideig!-üvöltötte vörös képpel, és lecsapta a rongyát a pultra-Ha még egyszer késni fogsz a héten, én esküszöm, hogy kirúglak!

-Nem fog többször előfordulni, uram-hajította le fejét a szegény lány.

-Ajánlom is! Ráadásul mára Jennifer beteg lett! Át kell vened a feladatait, hallod?-kiabálta túl a férfi a zenét.

-Igenis, uram!-felelte, miközben idegesen igyekezett megkötni hosszú kötényét, majd felkapott egy tálcát a pultról-Melyik asztalhoz vigyem?

-A sarokban lévő asztalhoz. Aztán vedd fel a rendeléseket a kettes és hármas asztaltól, takarítsd le a négyes asztalt és szedd össze az üres üvegeket! Na lódulj!

Elise egy halk sóhajjal indult el a tálcával egyensúlyozva. Telt ház volt, mindenütt türelmetlen vendégek ültek, és a kocsmárost sürgették.

A vörösesszőke lány gyorsan és alaposan végezte feladatait, mivel nem akarta Mr. Pratt rosszallását kivívni. Az idő gyorsan telt, és egyre több vendég érkezett. Ahogy ott ingázott az üres és megpakolt tálcákkal, Joeyt pillantotta meg az egyik asztalnál. A fiú még nem vette észre őt, de Elise boldogan elmosolyodott.

-Végre valami jó is történik ezen az undok szerdai napon!-gondolta, majd lelkesen nekilátott az egyébként oly fárasztó és unalmas feladatainak. Mr. Pratt hitetlenkedve nézett rá; nem volt hozzászokva ahhoz, hogy az alkalmazottai vidáman dolgozzanak.

Közben Joey maga elé bámulva ült az asztalnál. Egyedül volt, de nem zavarta. Olyan sok minden kavargott a fejében, hogy egyszerűen nem akart beszélni senkivel. A lány észrevette, ahogy az arcát kezébe temetve, magányosan ül, és megsajnálta.

-Vajon mi nyomasztja? A titok? Vagy valami más?-tűnődött magában, majd egy szabad percében odament hozzá, és tétovázva megállt az asztalnál. Joey fel se nézett, csak rekedten megszólalt:

-Egy gint kérek!

-Azonnal, uram!-felelte, és visszament a pulthoz a tálcával.

Mr. Pratt mogorván megkérdezte:

-Elise, ez az ember rendelni is fog végre valamit, vagy csak foglalja itt a helyet?

-Éppen most rendelt, uram-válaszolta fagyosan a lány, és az üvegpalackot a tálcára rakva faképnél hagyta a fogadóst.

-Tessék, a gin!-tette le óvatosan Joey elé-Valami mást kér még, uram?

-Még egy üveggel ugyanebből-motyogta a fiú, miután csuklott, és nagyot húzott az italból. Rá se nézett a lányra, csak leöntötte a palack tartalmát a torkán, majd arcát a kezébe temette. Látszott, hogy nem ez volt az első, amit elfogyasztott.

Elise a fejét csóválva hozott még egyet, és letette elé. A fiú eddigre már kiürítette az első üveget, és most reszkető kézzel az új felé nyúlt. A lány egy ideig csak nézte, majd a döbbenetből felocsúdva a fiú vállára tette a kezét, és megkérdezte:

-Joey, jól vagy?

A fiú zavaros tekintettel felnézett, de nem látszott rajta, hogy megismerte volna őt, és csak ivott ahelyett, hogy válaszolt volna a kérdésére.

-Hát kinek képzeled őt magát?! Ide meri tolni a képét azután ami történt és elvárja, hogy segítsék...Nem tűröm ezt!-csapott az asztalra olyan hévvel, hogy egy otffelejtt tálca nagy csörömpöléssel a földre zuhant. Elise zavarodottan felvette onnan, majd visszavitte a pulthoz, folytatva a többi vendég kiszolgálását. Közben a szeme sarkából figyelte Joeyt, aki továbbra is csak magányosan ivott. Hamarosan nyílt az ajtó, és újabb emberek érkeztek, így a pincérlány nem tudta tovább figyelni régi barátját, úgy lefoglalta a munka. A sok tengerész, munkás, csavargó és naplopó teljesen megtöltötte a kis vendéglőt, ő pedig ide-oda röpködött üres és teli tálcákkal. Amikor elment Joey asztala előtt, látta, hogy a fiúnak már társasága is van: egy elegáns ruhájú ficsúr, egy kikötőmunkás és egy -a környéken Tobias néven ismert-hamiskártyás ült mellette.

-Jaj ne, ennek nem lesz jó vége...-gondolta Elise, tudva, hogy Joey csapnivalóan rossz pókerben és minden más kártyajátékban.

Ettől fogva rajta tartotta a szemét a különös asztaltársaságon, de legnagyobb meglepetésére semmi különös nem történt. Joey beszállt a játszamába, a munkás és a hamiskártyás pedig örömmel fogadta ezt, az elegáns fiatalember azonban csak szivarozott.

Már épp megnyugodott és azon volt, hogy szemrehányást is tesz magának, hogy rögtön a legrosszabbra gondolt, amikor nagy csörömpölést hallott, és dühös szófoszlányokat. Minden tekintet a hangok irányába fordult.

-Te szemét! Láttam, hogy csaltál!-kiabálta magából kikelve Joey, és fenyegetően a kártyapartnere felé hajolt-Azt hitted, nem vettem észre, hogy a ruhád ujjába tetted a lapokat?

Tobias egy ártatlan mosollyal hátradőlt a székén, és tagadta, hogy bármi ilyesmit tett volna. A munkás csak gyanakodva nézte mindkettőjüket, és nem szólt egy szót sem. Joeyt a férfi hideg mosolya rettenetesen felbosszantotta, így megragadta a gallérját, közelebb rántotta magához a csalót, és dühösen sziszegte összeszorított fogai közül:

-Csaltál! Azonnal add vissza a pénzem, amit elnyertél, te semmirekellő!

-Miért, különben mi lesz? Verekedni akarsz, öcsi?-kérdezte gúnyosan a hamiskártyás-Csak nem szeretnél kapni egy nyaklevest?

Joey szemében megvillant a harag, és egy akkora pofont kevert le Tobiasnak, hogy az hátratántorodott, és az arcához kapott. Joey keze nyomán egy piros folt maradt ott, és a férfi sértett büszkeséggel egyenesedett ki.

-Na ebből elég, te szemtelen kölyök! Eddig hagytam volna az egészet, de te kerested a bajt, te kis pimasz!-paprikázta fel magát a férfi, feltúrta az ingujját, és ellökte az asztalt kettejük közül. Joey nekiugrott, és a földre lökte Tobiast, de ő kigáncsolta a fiút, így ő is a földre zuhant. A férfin látszott, hogy nem az első kocsmái verekedéséről van szó, de az is nyilvánvaló lett, hogy Joeyban-elsősorban az alkohol és a harag miatt-most emberére akadt. A két férfi feltápászkodott a földről, és újra egymásnak estek. Egy jobbegyenes itt, egy rúgás ott, majd üvegek csörömpölése és a többi részeg bátorító kiáltásai hallatszottak.

Elise rémülten figyelte a verekedést, és amikor észrevette, hogy Joey fárad, borzasztóan megijedt.

-Mi van, ha ez a gazember agyonveri?! Azonnal be kell fejezniük ezt, mielőtt itthagyják a fogukat!-gondolta, és a két verekedő közé ugrott, azon igyekezve, hogy szétválassza őket.

-Joey, állj le! Nem hallod? Hagyd abba!-igyekezett elrángatni onnan a barátját, aki már vérző orral, szétzilált hajjal, szakadt ingben, lihegve próbálta újra földhöz vágni az ellenfelét. A fiú azonban csak arrébb lökte őt, és újra Tobiast kezdte püfölni. A férfi sem hagyta magát, és jól irányzott ütésekkel újra és újra eltalálta Joeyt. A fiú szája kihaladt, és a vér arcán végigfolyva ingjére csöppögött. Joey felkapott egy üres széket, és a férfihoz csapta akkora lendülettel, hogy az felhördülve esett hátra. Ahogy feltápászkodott, vérben forgó szemekkel vetette rá magát, könyökével eltalálta a fiú nyakát, és gyomorszájon vágta. Joey a

hirtelen fájdalomtól összegörnyedt, és hátratántorodott. Tobias elkapta a gallérjánál fogva, és visszarántotta a fiút. Egy darabig csak zihálva álltak ott, halántékuknál kidudorodó erekkel, és mindketten levegőért kapkodtak a füstös kis fogadóban.

-Ide figyelj, te kis szemtelen taknyos-sziszegte végül Tóbiás dühösen-Most hagyom, hogy elmenj. De még egyszer nem akarlak látni a törzshelyemen, megértetted? Különben nem állok jót magamért!

Joey bambán pislogott, és arcán kiütkezött, hogy nem is igazán fogta fel a fenyegetést. Már nem emlékezett, hogy egy perccel ezelőtt mi történt, így csak tágra nyílt szemekkel bámult a férfira. Végül egy halvány mosoly jelent meg az arcán, és tétován a gin felé nyúlt.

-Rendben van bátya, nekem aztán mindegy, te vagy a Black Horse! Gyere öregem, igyál!-csuklott a fiú, és a székre roskadt, amikor Tobias elengedte a ruháját.

-Részeg bolond!-nézett rá megvetően a férfi, és otthagya. Elise odasietett Joeyhoz, és megrázta a vállát, hogy figyeljen rá.

-Ne rángass, te gazember fogadós, én kifizettem...-kezdte, de amint ránézett, elakadt a szava, majd végül elvigorodott.

-De szép vagy, angyalom! Téged már láttalak valahol, igaz?-csuklott, és a gint az asztalra öntötte a pohara helyett.

Elise csak hitetlenkedve ránézett, Joey pedig folytatta az összefüggéstelen beszédét:

-Na igen, mert neki sem mindegy a törzshely...Legyen az én hibám...mindig az én hibám. De tudod egyetlenem, én nem voltam ám mindig ilyen szégyentelen gazember-csuklott egyet -Én megmondom neked az őszintét, nem ismer engem senki igazán. A bolond Tonymak meg eszébe ne jusson, hogy magával vigyen ebbe az örültségbe! Mert bizony, én aztán nem fogom...majd azt én tudom...

-Joey, figyelj már rám!-rázta meg Elise a fiú vállát, aki csillogó szemmel, bambán motyogott tovább-Most innen elmegyünk. Gyerünk, állj fel!

A fiú nagy nehezen lábra állt, és belekapaszkodott a lány vállába, majdnem magával rántva őt a földre. Elise komoly erőfeszítések árán kikísérte a fogadóból, és az utcán a falnak támaszkodott. Fogalma sem volt, hová vigye ittas barátját úgy, hogy az ne keverjen bajt.

-Gilberhez nem tudom elkísérni; nem lenne szívem zavarni szegényt az egész napos rohángálás után. Edgar és John szóba se jöhet, ők alszanak a tíz órás műszak után...Nekem továbbra sincs lakásom...Jenny beteg, hozzá sem mehetünk...Te jó ég, ez rosszabb mint gondoltam...

A szél megrázta a kopasz fák ágait, és a hideg a csontjaikig hatolt. Az utca kihalt volt, egy csillag se látszott az égen, és minden olyan sötét volt, mint a kilátásaik. Joey vidáman dúdolt valamit, és a lányt elkésérítette a helyzet reménytelensége.

-Na remek! Ennél jobbat nem is kívánhatnék! Joey leissza magát, nekem dolgoznom kellene, és nincs egy hely se, ahova elvihetném...Mit tegyek, mit tegyek...Megvan! Jenny bátyja, Henry! Ő biztosan segít majd, hiszen olyan jószívű -gondolta bizakodva, és megrázta a fiú vállát-Figyelj ide! Most sétálni fogunk egy kicsit, utána pedig pihenhetsz. Gyere, erre indulunk-kezdte el vezetgetni a dülöngélő fiút a kihalt sikátorokon keresztül. Joey nehézkesen, botladozva követte, és be nem állt a szája. Mindenfélét összehordott az időjárásról, a munkáról, egy gyönyörű lóról ami nem lehetett az övé, valami hatalmas igazságtalanságról, majd egy bizonyos Tonyt emlegetett dühösen.

-Én megmondom neki! A fejemet rá, hogy megmondom neki!

Elise a szemét forgatta, és nem válaszolt, de nem is lett volna rá lehetősége, mivel csak úgy dőlt a szó a fiúból.

-És hiába próbál majd rábeszélni, én szilárdan...hukk... tartom magam! Én ugyan nem..hukk...ugrálok úgy, ahogy ő fütyül! Ez a döntésem...hukk...végleges!- mondta, és nem zavartatva magát, amikor a csuklás miatt újra és újra szünetet kellett tartania.

Joey egyre nehezebb lett, beszéde lassabb, és egyre többször vesztette el egyensúlyát. Már Elise segítségével sem bírt egyenes vonalban menni, míg végül megbotlott egy kőben és elesett.

-Joey gyere már, nincs sok hátra. Mindjárt ott vagyunk, kérlek állj fel és szedd össze magad!

-Take back the heart...-kornyikálta Joey válaszul, majd csuklott egyet, és újrakezdte a dalt-Take back the heart that thou gavest...

-Figyelj már rám! Állj fel, már nem vagyunk messze, Henry már vár!

-Take back the heart that thou gavest...-hangzott a hamis hangon énekelt válasz.

Elise türelme végleg elfogyott.

-Nem elég, hogy Mr. Pratt ki fog rúgni, mert elmentem munkából, de nem is tudlak elvinni Henryhez, az egyetlen helyre, ahová mehetünk? Hát nem fogod fel, mennyire reménytelen a helyzet? Vedd már észre magad! Sötét van, egyedül vagyunk egy rossz hírű negyedben, és nem fogok tudni segíteni rajtad, ha bajod esik!-rázta meg kétségbeesve a fiút.

Joey egy pillanatra úgy tűnt, hogy kijózanodott, majd bólogatni kezdett.

-Bocsáss meg, szépségem-motyogta végül-De nem tudok...hukk...nem tudok segíteni azon, hogy sötét van.

Elise összefonta maga előtt a karját, dühösen toppantott és türelmetlenül rámeredt. Joey egy sajnálkozó, elbűvölt mosollyal viszonzta a pillantását, de meg kellett támasztania a fejét, hogy el ne szédüljön.

-Gyönyörű vagy amikor haragszol- hangzott a helyzethez nem illő válasz- De nem tudom...hukk...kire és miért vagy mérges...nem szereted a sötétet? Pedig...hukk...így látszanak a csillagok.

-Nem erről van szó-sóhajtott végül lemondóan Elise, és leült mellé a hideg földre, hátát az omladozó falnak támasztva-Csak tudod, nekem... nagyon fontos vagy. Nem szeretném, hogy bármi rossz történjen, mert az az én hibám lenne...elvégre én hoztalak ide...-mondta a lány a könnyeivel küszködve. Kristálytisztán látta, hogy tehetetlen, és nem tud segíteni, bármennyire igyekszik. Nagyot sóhajtott, ujjával gyöngéden kisimította Joey szeméből a haját, és megkérdezte:

-Na, mit mondasz? Tudsz még egy kicsit gyalogolni, hogy elmenjünk Henryhez? A kéményseprő Henryhez? Tudod, itt lakik a szomszédos utcában.

-Menjünk...hukk...Henryhez- csuklott a fiú, és megpróbált felállni.

-Remek-mosolyodott el Elise, felsegítette a barátját, majd tovább vezette a kihalt sikátorokban az úticéljuk felé.

Néhány bérházból tompa gyertyafény szűrődött ki, megvilágítva a keskeny utcácskát. A falak penészesek voltak, átható, dohos szag terjengett, alkoholosüvegek maradványai és betört ablakok árulkodtak a korábbi verekedésekről. Egy borostás, ápolatlan, sebhelyes férfi hevert egy mocskos kapualjban. Elise megismerte a sötét ellenére is: egy rossz hírű kikötőmunkás volt az. Pókok építették palotáikat a sarokban, és egerek surrantak el az árnyékban. A lány megborzongott. Ez a környék nem volt bizalomgerjesztő napvilágnál sem, nemhogy éjjel. Egyetlen előnye volt ennek a hátborzongató sikátornak: ez volt a legrövidebb út Henry lakásához.

Végre megpillantotta az utca sarkán álló házat, és azonnal megkönnyebbült. Már nem volt sok hátra. Joey azonban újra szédelegni kezdett, és egy pocsolyába esett volna, ha nem kapaszkodik bele mindkét karjával egy elgörbült lámpaoszlopba.

-Gyere Joey, már mindjárt ott vagyunk, bírd ki!-karolt bele újra a fiúba, és magával rángatta.

-Jövök- csuklott válaszként, és olyan erősen fogta a kezét, mintha az élete múlna rajta.

Végül jó pár botladozó lépés után ott álltak a kis ház előtt, és Elise bekopogott. Mivel nem kapott választ, becsöngetett. Semmi. Újra csengetett, de...minden csendes maradt. Joey

a lépcső korlátjának támaszkodva dúdolt, és Elisenek úgy tűnt, fel sem fogja a helyzet komolyságát.

-Jövök már, jövök már!-hangzott végül egy mély hang, majd az ajtó nagy lendülettel kinyílt, és egy mécesest tartó férfi lépett ki-Ki ver fel az éjszaka közepén, hm?

-Henry! Úgy örülök, hogy itthon vagy-sóhajtott Elise megkönnyebbülten, amikor meglátta a fiatalember arcát a gyertyafényben.

-Ó, te vagy az, Elise? Mégis mit keresel itt ilyenkor?-ráncolta a homlokát a fiatal kéményseprő, és hunyorogva végigmérte a lányt és Joeyt -Már megbocsáss, de ki ez az ittas fiatalember veled?

-Hát nem ismered meg? Ez Joey, aki három éve hagyta el Londont, és most tért vissza. Nem maradhatna itt nálad reggelig? Ígérem, vigyázok rá, és nem fog semmi bajt okozni! Légyszíves! Most az egyszer...-kérlelte a lány a kezét tördelve.

-Gyertek be gyorsan-engedte be őket Henry összeszorított szájjal-Nem szeretném, hogy Mrs. Pittsburgh meglásson titeket. Ő a világ legpletykásabb nőszemélye, és ha észrevenne titeket, hatalmas botrány lenne belőle...

-Köszönöm Henry, én nem is tudom, hogy háláljam meg-mosolygott Elise, és az ittas fiúba karolt, hogy bevezesse őt a házba.

-Talán azzal, hogy nem kerülsz többé ilyen helyzetbe-nézett rá Henry szúrósan.

-Mire gondolsz?-fagyott le a mosoly a lány őszinte arcáról, miközben azon igyekezett, hogy Joeyt megtartsa álló helyzetben-Henry, mégis miről beszélsz?

-Rólad. Hát nem érted, hogy a jó híred forog ilyenkor kockán?-suttogta Henry fojtott hangon-Ha egy botrányokat kedvelő ember lát meg az utcán ilyen állapotban, egy részeggel, akkor véged!

-De én nem akartam semmi rosszat!Csak segíteni szeretnék!-tiltakozott Elise, és könnyek gyűltek a szemébe-Nem hagyhattam magára a verekedés után!

-Nézd Elise, már nem vagy gyerek. Jobban kell figyelned arra, hogy mások hogy látnak. Ez a helyzet pedig-mutatott a lány karjába kapaszkodó, bambán mosolygó szőke fiúra - Egyáltalán nem olyan, amit tisztességes lányoknak illik. Gondolj csak bele. Ha Jennyt megszólták azért, mert megengedte, hogy egy fiatalember felsegítse az omnibuszra, és kesztyű nélkül fogta meg a kezét, akkor mit fognak mondani, ha ez kiderül?

Elise a földre szegezte a tekintetét, és bólintott. Sajnos tökéletesen értette, hogy Henry miről beszél.

-Joey, mi történt valójában?

-Miért kérdezed?-vetette oda Joey félvállról, de szemében elfojtott harag és kétségbeesés keveréke villant.

-Én próbálok segíteni, de nem engeded! Mondd el, kérlek!-könyörgött Elise-Fáj, hogy ennyire nem bízol bennem!

-Egyszerűen nem látom értelmét annak, hogy elmondjam-rázta meg szőke fejét határozottan Joey.

-Kérlek!

-Ha annyira tudni akarod, hát legyen! De ne mondd, hogy az én hibám, te erősködtél, hogy hallani akarod!-csattant fel a fiú.

-Mondd már ki végre, mi ez a szörnyű titok?-ragadta meg a karját Elise.

-Bebörtönöztek.

Elise elkapta a kezét, hogy befogta a száját, nehogy felsikoltson. Elég hosszú időbe telt, míg összeszedte magát. Joey keserű mosollyal nézte, majd megfordult, és otthagya volna, ha a lány nem állítja meg.

-Várj! Én...nem ítélek el. Egyedül annyit kérek, hogy mondj el mindent...

-Muszáj ilyen kellemetlen dolgokat kérdezned?-nevetett fel kelletlenül a fiú, de ahogy látta a csalódást Elise arcán, meggondolta magát.

-Végül is nem baj, ha tudsz róla-jelentette ki halkan, és nagyot sóhajtva letelepedett egy ládára. Elise leült mellé, és Joey mereven maga elé nézve, akadozva beszélni kezdett.

-Miután megtudtam, hogy a rokonaim meghaltak, elkeseredett és dühös voltam...Nem volt semmim és senkim. Tudtam, hogy valamit mégis kezdenem kell, mert a semmiből nem lehet megélni. Vissza is indultam Londonba -potyautasként egy vonaton-de félúton leszálltam, mivel félttem a lebukástól. Egy kisebb városban kötöttem ki. Találkoztam egy másik nincstelen fiúval, aki ugyanolyan elkeseredett és letört volt, mint én. Vele együtt bementem egy kocsmába, és...Hát, nem maradtunk szomjasak. Tonyval csináltunk egy jó kis adósságot, aztán fizetés nélkül távoztunk egy kisebb verekedést követően...A bajt pedig még azzal is tetéztük, hogy két lovat elköltöttünk az istállóból. Mondanom se kell, hamar elfogtak minket. Ezután börtönbe kerülünk, és pár hónapot ott töltöttünk a rácsok mögött. Végül felülvizsgálták az ügyünket, és az enyhítő körülményeket figyelembe véve kiengedtek minket. Tony aznap este eltűnt, és nem láttam többé...Így hát kerestem egy kis pénzt, ezúttal becsületes munkával, és most itt vagyok.

Joey oldalra pillantott, hogy lássa, szavai milyen hatással vannak a lányra. Elise kezébe temette az arcát, így Joey nem láthatta, hogy sír.

-Haragszol?-kérdzte fojtott hangon, és nem mert ránézni, ezért tekintetét a Temzére szögezte.

Válaszul Elise megrázta a fejét, és könnyes arcát felemelve lehelte a kérdést:

-Miért...miért nem mondtad el?

-Mert utálok a múltam, és mégse tudok szabadulni tőle. Nem akartam, hogy tudd...mert aztán te is szégyellnél- vont a vállát, és még mindig mereven a folyót bámulva.

-De Joey, te vagy a legrégebbi barátom...-csordult végig még egy könnycsepp Elise arcán- Hát komolyan azt hiszed, hogy szégyenkeznék miattad?

Joey bátorságát összeszedve, a legrosszabbra készülve pillantott Elisere, és meglátta a lány arcán végigfutó könnyeket.

-Jaj, ne, kérlek ne sírj!- könyörgött a fiú, akit őszintén megijesztett a sírás, hiszen sose tudta, hogyan kell megvigasztalni a nőket-Elise, nézz rám, nagyon kérlek, csak ne sírj!